

DONARÀ

UNA

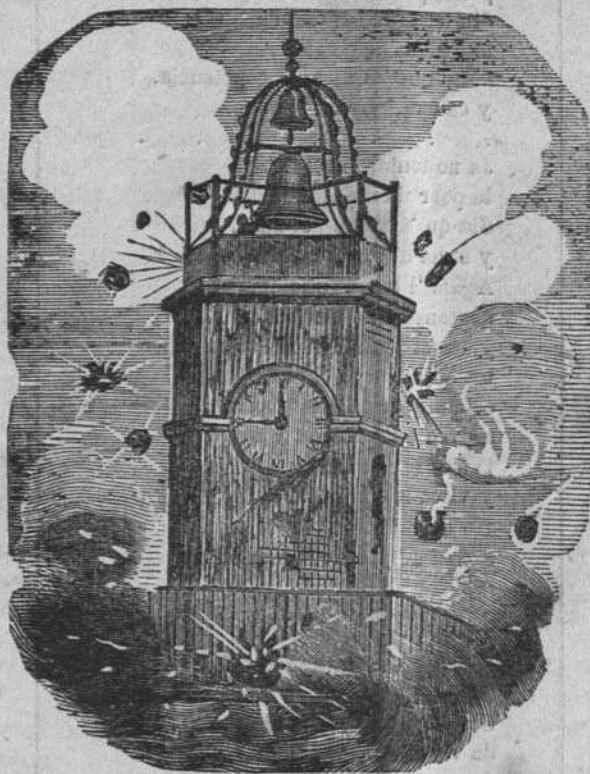
BATALLADA

CADA

SEMANA.

SI SE 'N VENEN MOLTES

tocará á somatent.

SE VEN

2 QUARTOS

PER

TOT ARREU.

ADMINISTRACIO

Rambla del Mitj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMANARI BILINGÜE.

—¡Arrriiil!... Si logro treurer lo carro del pedregal... ja faré prou.

LO PARE DOMINGO.

LLEGENDA CARLISTA

I.

En un poble de Navarra
que té uns cinch cents habitants,
hi viu lo pare Domingo
fent d' ofici..... capellá.
Es lo metje de las ánimas,
puig aixís com pe 'ls malalts

del cos, hi ha medecinas,
éll ne té pe 'ls que ho están
del ánima, pe 'ls que 'ls divendres
de cuaresma, menjan carn;
per tots aquells que blasfeman
de Deu y del Pare Sant.
Ell arregla matrimonis,
ell contenta á molts casats,
ell aconsola á las donas
que van consells á buscar...

Si mireu la seva casa
trobareu qu' es un palau,
la millor casa del poble
en la casa ahont ell está :
per ell y la major dona...
y un nebot... 'ls sobra espay.
Segons diuhen malas llenguas
via com un senyor feudal.
No li faltan bons regalos
de tots los seus parroquians:
qui li envia llangonissas,

qui una dotsena de pans,
qui li envia uns quants pollastres,
qui, podentho fè, uns quants galls,
qui li fa dir una missa
pagantli á vuit ó nou rals,
qui li fa cantá un ofici
valentli ja aixó uns quants naps...
En fi: lo pare Domingo
se la campa com un brau.
Aixó si, si 'us escolten
als tontos dels seus babaus,
lo senyor Rectó ho mereix,
perque pabr' home... ¡es un sant!
Ell no fa mal á ningú,
y si be s' ha murmurat
perque te una majordona
que gasta molta de sal,
y perque té un nebotet
que fa temps 's va afillar,
tot aixó poden sè enredos
y no n' habem de fer cas.
També diuhen qu' es molt rich,
perque un hom' molt bon cristiá
lo va fè hereu de confiansa:
mes jo no sé si es vritat.
Lo cert es que don Domingo
viu molt bé y está molt gras,
y que si 'l govern no 'l paga
tampoch ell pensa en cobrar.

II.

Lo pare Domingo es home
que també té 'l seu partit,
com cada hú defensa 'ls seus
ell defensa á n' els carlins.
Diu que don Carlos es l' home
que á Espanya pot fer felis,
y que aixó no 's compondrá
si no vé 'l partit carlí.
Ell prou alaba á don Carlos
á tothom que 'l vol sentir,
y fa forsa propaganda
en lo sentit que os he dit...
Mes tant sols quatre vellotas
que ja no 's poden tenir,
se l' escoltan ab paciència
dientli de tot que sí.
Ell, no obstant, es consecuent
y fidel á son partit.
—Si no m' escolfan abuy,
demá farà cas de mí,
diu l' home tot confiat
y fiant en lo porvenir.
Per xo 'l veureu que treballa
tant de dias com de nits
per la seva santa causa,
qu' es la causa dels carlins.

III.

¡Qué passa en la Rectoria,
que diuhen hi ha grans trastorns?
¡Ay! La majordona plora,
y també plora 'l nebot.
Lo Rector se 'n va á la guerra,
ja ha estallat l' insurrecció.
Té d' anarsen ab la faccia,
aixís li mana l' honor.
Ja no porta la sotana,
la teula no dú tampoch,
que porta levita y boyna,
que va vestit de faccios.
—Tio, no vull que te 'n vagis,
diu lo nebot tot plorós.
—Calla, noy, no m' amohinis,
contesta l' oncle Rector.
—Pare Domingo, ¿qué fà?

pero ¡qué está fent, senyor
diu trista la majordona,
tota plena de condol.
—Lo que 'm dicta la conciencia,
y callem, no vull rahons.

Ja no tenim qui 'l deturi,
lo pabr' home está furiós;
diu qu' aixó no pot anar,
y s' ha d' acabar d' un cop.
Agafa 'l burret que té,
descansa en ell lo seu cos,
y armat d' un trabuch y un sabre
tot decidit toca 'l dos,
crident per carrers y plassas
ab veu qu' aixorda á tothom:
¡Visca lo rey Carlos Septim
y visca la religió!...
No hi ha mes, l' ordre perilla:
s' han de peudrer precaucions.

IV.

Lo pare Domingo es jefe
d' un exercit qu' es inmens.
Se compon lo seu exercit
de vint y un escolanets,
de set ó vuit sagristans,
de quatre fadrins barbers,
estudiants del seminari,
y encar' de molta gent mes.
Lo govern de lo que passa
ne té al punt coneixement,
y envia per perseguirlos
deu ó dotse regiments.
Gran batalla se 'n prepara,
veurem qui guanya, veurem.

V.

L' espia de don Domingo
diu que l' enemich s' acosta,
lo gefe, en vista d' aixó,
de preparars dona l' ordra.
—No tingueu por, amichs meus,
no 'us fassi pas por la tropa,
diu l' home tot belicós,
¡pobra d' ella si s' acosta!...
Fan correr que ve 'n Gaminde,
mes jo sé qu' es una bola,
m' acaban de fer saber
qu' encar' es á Barcelona,
y mentres ell quiet estigui
lo carlisme no tremola.
Tots haureu sentit á dir
que 'ns ve á perseguir l' Escoda.
¡Tant de bo que fos veritat!
Potsé 's faria altra volta
partidari dels carlistas
donantnos á tots mes forsa...

Mentres dura la proclama
d' un xich lluny se sent forrolla.
—¡Traició! esclaman los uns
donant al rector la popa.
—¡Som venuts! cridan 'ls altres
apretant al punt á corra...
—Som perduts, diu don Domingo,
tenim l' anenich á sobra...

Mes ja es tart, los regiments
al capellá m' acorrolan
junt ab cinch ó sis perduts
que no han tingut temps de corra,
y 'ls encaran los fusells
volentlos enviá á la gloria,
sense que hi valguin los crits,
ni las defensas heroicas,

ni arguments, ni reticencias;
ni altrás argucias retóricas.
Ja lligan als presoners
y cap á ciutat me 'ls portan,
mentres tant que 'l coronel
de la forsa vencedora
envia á dir al govern:
«Vensuts ja. Restablert l' ordra.»

EPILECH.

Lector: no 't puch relatar
lo final de la llegenda,
puig manant los progressistas,
¿qui lo final ensopega?
Potsé que al pare Domingo
passin per consell de guerra;
també pot ser que 'l fusellin
sense fer tanta sarsuela;
també 'l poden subjectar
á lo que digui l' Audiencia,
si be que aixó no es probable
sent lo que la lley ordena;
també potser que l' indultin...
Diguin donchs: ¿qui ho ensopega?
Lo milló es que sens 'final
deixém aquesta llegenda,
puig aixís cada lector
se l' acabarà á sa mena.

A. S.

BATALLADAS.

L' altre dia deya un periódich:
Si la princesa Carlota, tinguéis sá lo judici,
are podria esclamar ab molta rahó:
—Maximiliá: ja estás venjat!

Víctor Manel digné en una carta que pu-
blicaren los periódichs, que no podia ajudar á
cap dels lluytadors, perque si sortia de casa
seva, de segú no hi tornaria á entrar.
M' agrada que aquesta gent comensan á
coneixer que los tronos ahont ell s' assentan
ja bambolejan.

«Ja tenen rahó 'ls que diuhen que las cos-
tums fan lleys. Las Provincias Vascongadas
han sigut declaradas en estat de siti, contra lo
que prevé terminantment la lley d' ordre pú-
blich feta pels mateixos que 'ns desgobernán,
Y á pesar d' aixó, ningú s' ha sorprés. Com ja
hi estém acostumats...»

Quan, com vostés saben, Napoleon, fugint
de las castanyas, va dirigirse desde Verdun á
Chalons, lo jefe de la estació li va dir que no
mes podia oferirli un wagó de tercera clase. Na-
poleon, com també saben, lo va aceptar, y diu-
hen que 'l jefe, indignat de que l' emperador
ocupés la via, interrumpint lo tránsito, distra-
yent forsa per custodiar la línea, y sobre tot,
que abandonés al exercit, va esclamar:

—D' aquet Napoleon n' hi ha... un wagó.
Encara que hagués dit un tren, no s' hauria
equivocat.

Diu un periódich alemany:
«Los francesos 'ns pintaban á nosaltres
molt petits, y eran molts las caricaturas que
circulaban, en las que hi havia uns grans
turchs menjantse als alemanys.
Sens dubte 'ls pobres turchs, d' un tip
d' alemanys han agafat una indigestió, y han
mort de resultas, en Wisemburg y Whert.»

¡JA VINDRÁ!

Lo jorn que Catalunya—va rompre sas cadenas y la nissaga fera—llessà de los tirans... cregui que forem lliures—com los aucells que volan, que 'l poble no seria—may mes de ningú esclau. Mes pera atormentarnos—uns altres ne vingueren que jingrats! als que 'ls lliuraban—volgueren governar y 'l poble sens pensar—lo mal que d'ells rebria perala Espanya entera,—volgué 'l Provisional! Lo fue: que 'ns sacudia,—quan Isabel segona, encal' sobre la esquena,—sentimlo ressonar; mes ¡ay! si 'l lleó tancan—en una presó estreta, quin càstich pot donalshi—á aquells que li fan dany! Tant sols aguanta y calla,—pensant ne vinga l' hora que de la presó estreta—ne surti ab llibertat, eixa hora encal' no arriba;—mes.. no trigarà gáyre, que si hem plantat la sembra—la sembra reviurá!

PAU ROSELLA.

RONDALLA.

LO DEBER.

DEDICADA Á MON VOLGUT AMICH EUSEBI BENAGES.

I.

Lo vall hermós illumina—l' últim raig del sol que 's pout, daurant los monts que rodejan—lo poblet qu' entre ells se trobá. La llum se va fent mes fosca—quan mes llunyant n'es lo sol, cobrint lo cel y la terra—d' un tint que entristeix lo cor. Las campanas de l' iglesia—brandan ab só llastimós, mentres trist entre la selva—sos cants llessa 'l russinyol. La naturalesa sembla,—vessant allí tal tristor, que compregui lo qué passa—en aquell tant humil lloch. En la porta d' una casa,—blanca com la neu del mont, hi ha un vellet, duas nins—y una dona, que ab trist plor, mouhen ab ma tremolencia—com fent senya, un mocadó, tot dirigitse á un camí—que va fins molt lluny del lloch. En ell se veu un donzell—que ne va ab pas pesadós com si una pena secreta—no 'l deixés allunyar molt. De prompte aqueix jove 's para—com volguent ferne retorn... També fa senya: es l' «adeu»—que á sa familia ne doná. L' últim raig del sol envia—en tal cuadro sa claró... dels ulls del nin se desprenen—dos llágrimas de dolor. —Parce! lo deber me crida,—malhaja ma trista sort, malhaja l' instant, malhaja!—que vaig vindre en aquest mont. Adeu sia! ma familia,—lo rey me crida, adeu lloch! Adeu per sempre, puig l' anima—diu que no tindrè retorn!

II.

Grans destrossas l' enemich—fa en las filias del donzell; quantas mares plorarán—la falta de sos fillets! Quantas victimas ne causa—lo capritxo d' un mal rey! En lo lloch cap nova saben—del que fou á son deber; as llágrimas de sos pares—surten del cor plé de fe. En va de son fill n' esperan—que'l una nova saber, ja tant silenci 'ls espanta—y veuen lo mal tan cert, que sa ment vensuda 's trova—per lo trist presentiment. Passan dias y setmanas—fins arriba á passá un mes. Ja ni sols un dupte 'ls queda—de que n' es mort lo donzell. La tristor ne bat sas alas—sobre 'l lloch, que en altre temps ne respectava ab fe pura—de l' Emperador las lleys. La falacia d' un sol home—lo dol, orta als ignoceas; mes las llágrimas que brotan—de los ulls d' aquella gent una á una en la conciencia—han de caure del vil rey. Si avans, eix, venerat n' era—ara sols se l' aborreix; cada victima que causa—n' es un dol d' enemichs mes que esperan ab fé, y ab ansia—lo regnat de SANTA LLEY.

SIMON ALSINA Y CLOS.

AL POBLE CATALA!

(Improvisació)

LEMA.—ESCOLTA.

¡Oh! tú rassa de 'ls héroes,—que 'n tot allà hont vas triuñar; que cap nacó e estranjera,—pot igualá ab valor...

¡qué fas... que no 't despiertas—del somni en que te trobas?..

Cóm es que tas cadenas,—no romps encal', Lleó?

Ja 'n fú trenta-sis mesos—que portas eixa carga...

y fent trenta sis mesos,—no arriba encal' lo jorn

que 'l crit de llibertat—ressoni per Espanya,

cayent 'ls que pujaren—despres de los Borbons?

Desperta de ton somni,—desperta, si, despierta..

preparat, puig se acostia—de nostra gloria 'l jorn,

no vullas que 't governin,—ni lingas confiansa,

que pera governarte—te bastas tú tot sol.

BLAY DE ALATA.

LA CIVILISACIÓ FRANCESA.

Un moreno escritor, francés, Alejandro Dumas, al parlar de nostra Espanya en un dels seus escrits, va dir: L' Africa, comensa en los Pirineos. Los espanyols be prou l' hi han refutat tal pensament, pero are los fets nos han donat á conèixer lo grau de rahó que tenia al dir tant lleujerament lo ja anotat.

A causa d' una candidatura prussiana pera lo trono espanyol, Fransa vá disgustarse ab Prussia, y li va declarar la guerra. L' espay ha estat y está entelat per lo fum, y lo tró mortífero ressona per tota la Fransa. L' avaricia y superbia d' un Emperador compromet vidas y capitals ab aquesta lluyta enojosa y sens profit. Prussia, aixala l' águila napoleónica y rebat en terra á un Cessar tirá, que lo poble francés mantenía dintre si. Lo despit imperial ha arribat al curull, y si fossim amichs de tornar las pilotas, podriam dir que are se pot veurer mes que may la civilisació que pot tenir lo poble que foll de rabia al veurers prostergat per la forsa, persegueix á tot estranjer creyent veurer per tot arreu espías prussians ó enemichs de la seba causa. Basta sols que un digui: Aquet es prussí, per que mil punyals destrossin una vida preciosa. N' hi ha prou ab que un vegi á un estranjer indiferent al actual ordre de cosas, per creurer qu' es enemich de la Fransa y per lo tant ser assassinat y cremat, (perque aixó també ho han fet,) y ventadas las suas cendras. ¡Es aqueix, senyor Dumas, lo poble civilisat? ¡Es aqueix lo poble de pobles, mirall de la humanitat, cap de l' instrucció y apóstol dels drets individuals? ¡Aixis compren vosté tal vegada la civilisació?... ¡Bon profit!

¡Vejam, donchs, are l' Africa, ahont comensa? ¡Ahont es la civilisació? ¡La pot tenir exclusivament, per ventura, la nació que va saber alsar una república y no tingué talent per escullir un bon president? ¡La pot tenir exclusivament, lo que en nom de la llibertat pretengué conquistar lo mon ajudat de la forsa? ¡La tindrà tal vegada qui va tolerar que s' aixequés en Mejich un calvari á un monarca, y s' obrissin las sepulturas de Paso-Ancho, Puebla y Querétaro?... De segur que si en Dumas hagués nascut en Espanya, are diria: ¡L' Africa comensa en los Pirineos, pero acaba en las boras del Rhin!

¡Y encara hi ha espanyols que gosan dir mal del nostre pais, ab prou escarni per part seba! ¡Encara hi ha qui diu que la Fransa nos ha portat la llum en mitj de las tenebras de nostra pàtria! ¡Han servit per llum nostra los sitis de Girona y Zaragoza? ¡Qué nos ha reportat lo dos de maig en Madrid?

L' entrada de Tarragona y los crims de Barcelona, quan la guerra d' invasió napoleónica, ¡que 'ns han dat?

¡Ah! ¡Sanch, y sanch, y mes sanch y sempre sanch!

¡Aixis se nutreix la civilisació! ¡vidas arrencadas á la Naturalesa, fills robats á la pàtria! Aixó nos ha donat la Fransa.

Fullejant l' historia d' Espanya trobo planas sanguinosas, que sols me causan dolorosas impressions.

Veig de primer l' adveniment á la corona d' Espanya de la casa de Borbon ab Felip V. per mediació y trafich de la Fransa. Veig la sanch derramada per tot lo sol de ma terra per entronar tal monarca; y finalment la récula d' estranjers que se disputan lo mando, mentres lo favoritisme de la princesa de los ursinos portaba la nau del Estat per aguas turbulentas. Veig la intervenció francesa en lo govern de Felip V, y la perdua de la batalla de Villaviciosa, y mes tart lo anulament de los fueros catalans, ab l' aixecament de la Ciutadela, baluart de befa y escarni per la Barcelona.

Despres veig al govern francés, durant una era sossegada, imiscuirse en lo nostre gober y no apartant la mirada envejosa que té sobre la Catalunya. Arriba l' any 1808, y veig lo pretest de passar á Portugal per fer las tropelias de Tarragona, Esparreguera, Barcelona, Figueras, juntab los sitis de las inmortalas ciutats de Girona y Zaragoza, ja anomenadas. ¡Que 'ns ha donat, donchs, lo poble exclusivament civilisat? Tant sols de cent anys á n' aquesta part, lo desprestigi per la pàtria, convertintnos en joguina de la Fransa y en un poble sense autonomia propia!

¡Aquesta es la civilisació d' aqueix imperi! Ab los fets d' are de Paris, los actes salvatjes del poble que si fossim tant fanfarrons com en Dumas casi hauriam de titular Japon Europeo, l' acorrolament dels estranjers creyentlos enemichs, inspiran nó pocas consideracions.

Sabem be que se 'ns dirá: no recrimineu al poble francés, culpeu tant sols als miserables que 'ls condueixen per camins estraviats....

Mes lo poble ¿perqué ho consent? ¿Perque no dona una proba de sa energia y dignitat desfentse de sos mortals enemichs que ab tal de ferlo servir d' esqueneta no 's miran en alhagarlo fentli creurer qu' es 'l únich poble del Univers?

No es un odi contra la Fransa lo qui 'ns fa parlar aixis. Es si lo desitj de que 's conveni de que no es cert que tant en lo Rhin com en los Pirineos hi vagi las columnas ab las inscripciones del non plus ultra.

¿Se regenerará la Fransa? ¿Acabará ab l' imperi y ab son orgull?

Vindrà un dia en que francesos y espanyols serém germans?

Tant debó!...

PAU BULLANGA.

R. I. P.

Bernat: endevina qui t' ha tocat

¡Ay pobre Napoleon que 'l trono ja 't bamboleja, y 'ls que avants te respectaban á ferne l' orni comensan, pensant... que dintre poch temps tindrás que emigrar depressa... si avans á cops de patatas no 't fan un jep en l' esquena! ¡Ja ho veus! Volerte ficá allà hont no 't demanan... Veyas quin es 'l partit que 'n treus, quinas son las consecuencias...

Poch pensabas que 'n «Xeringa»
 't donés aquesta felpa...
 sino que tú ab eix orgull
 que per tot sempre arrossegas,
 vas créure:—farém negossi,
 posant á la Prussia guerra.
 Mes has quedat trasquilat,
 y surtinthe un pam de llengua.
 A mi... francament... m' agrada
 que 't regalin llissonetas,
 qu' encara qu' ets un xich vell,
 necessitas molt apendra.

PAU ROSSELLA Y SISTACHS.

CANSONETAS.

Margarida, Margarida,
 esposa del rey de 'n lloch:
 ¡qué be n' ets la Dulcinea
 del don Quijote segon!...

No vull dir que ton marit
 sigui lo Quijote d' ara:
 lo Quijote, es lo carlisme,
 y ton marit, Sancho Panza.

Un carlista somiaba
 que anant ab son rey, gojós,
 en lloch de á Madrid portarlo
 l' habia dut á Sant Boy.

Ploreu, ploreu majordonas,
 ploreu llágrimas ben tristes,
 qu' allí ahont vostres plors ne caiguin
 hi naixerán margaridas.

SIMON ALSINA Y CLÓS.

BATALLADAS.

D' uns quants dias á n' aquesta part, obser-
 vo que pels carrers no corren gaires gossos
 carlins.
 Deuhen ser á la insurrecció.

Lo qu' está passant en Alava y altres punts
 sintetisa perfectament una situació progressis-
 ta. Es tant inepta aquesta gent, que fins deixa
 pendrer caràcter de formalitat á una insur-
 recció tant ridícula com la insurrecció carlista.

Francament, si fos monárquich, fora carlis-
 ta. Carlos séptim es un home que té totes las
 condicions que deu tenir un rey. Es partidari
 del retrocés, ambició, y no mira en sacrificar
 la vida de los que en ell creuhen, ab tal de po-
 der lograr sos desitjos ambiciosos.

No m' agradan las mitjas tintas. Aixó de
monarquía popular no m' ho empasso ni en for-
 ma de globulillo.

—¿Ha llegit lo bando del general Allende Sa-
 lazar, contra 'ls carlins?

—No senyor. Lo que hi llegit ha sigut un
ukase. Per senyas que vaig estar un rato pen-
 sant si 'm trobaba en Espanya ó en Russia, si
 en Prim era president de ministres ó bé Czar, y
 si las Provincias Vascongadas eran la Polonia.

Los carlins fan anar á la insurrecció á tots
 los jóvens que troban, tant si volen com si no
 volen.

Lo general Allende Salazar imposa una
 multa de 4000 rals als ajuntaments dels po-
 bles que tinguin algun fill á la insurrecció.

No sembla sino que govern y carlins y
 carlins y govern 's desafin á veurer qui fa mes
 disbarats.

Totas las moscas tenen set y 'ls mosquits
 beuhen tabaco. Are perque 'n Napoleon y Gui-
 llem están en guerra, en Carlets seté també
 vol fer l' home fent la guerra á n' en Prim.
 Vaja, ja tenen rahó: qui ab criaturas se fica....

Senyor Pujadas: que siga l' enhorabona. Ab
 l' insurrecció carlista li deurá topa d' alló mes
 á vosté.

Deu n' hi dó.

Lo govern, segons diuhen malas llenguas,
 está decidit á posar en estat de siti totes las
 provincias ahont s' aixequin carlins. Y allí
 ahont no se 'n aixequin també.

No ho diguin á ne 'n Gaminde. Ahir vaig
 veurer una boyna eu un aparador d' una boti-
 ga del Call. Sobre tot guardin 'l secret, que no
 fos cas que 'ns declarés en Estat de siti.

S' assegura que ab los carlins hi ha molts
 capellans. Deu ser per ajudar á ben morir al
 absolutisme.

Després de la batalla del dia 18 en la que,
 com tothom sab, los prussians obtingueren la
 victoria, un edecant del general Molke volent
 adular á son amo, li va dir:

—Deben estar content, general...

—Estich, va contestar l' interrogat, mitj
 content y mitj trist.

—¿Perqué? va preguntar l' altre; la victoria
 ha sigut completa...

—¿Perqué? contestá 'l general; perque al
 dematí las patatas m' han semblat molt bonas,
 y per la tarde lo pa no m' ha agradat gens.

Se coneix que per aquest gran geni del mal,
 una batalla no deu ser cap fet extraordinari.

Una bala, durant una de las batallas se 'n
 va endur las camas d' un francés.

—Aixó si que ho sentho, va dir lo ferit, are
 l' enemich es capás d' avansar... y ves como
 ho arreglo per fugir.

Un capitá prussí, que duya un bras de fusta,
 va tenir la desgracia, o la sort, de que una ba-
 la se li importés aquell trasto.

—Que vingui un metje, va dir un soldat tot
 trastornat y temerós.

—No, fill, no, contestá 'l capitá ab imper-
 turbable serenitat: que vinga un fuster.

Lo célebre actor dramatic del teatro Italiá
 senyor Mayeroni, segueix mereixent las sim-
 patias dels amants de las arts. Aquesta última
 semana ha posat en escena duas produccions
 en las quals ha donat probas de lo seu ingeni.
 Ens referim als dramas *Clotilde* y *L' honor de la*
família. Ahir va posar en escena la *Forsa de la*
conciencia, en qual producció tant alta coloca la
 seba llegítima reputació de gran artista. Reco-
 manem als amants del art que vagin al teatro
 Espanyol.

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

Hereu de casa. Barcelona. S' insertará.—
 Llorens dels Piteus. Id. No 'l puch servir.—
 J. Asonac y de Sneroll. Id. Id.—J. R. Id. Id.
 —J. R. Id. Tampoch 'l puch servir. P. R. Id.
 La balada no va; lo altre si.—J. C. Id. Es im-
 posible.—J. P. Id. Siento no poder insertar su
 poesia.—Seitnès Id. Ha vingut massa tart.
 Veurem si va dissapte.

La Correspondencia al Director ó al Ad-
 ministrador de la Campana de Gracia.

Solució a la última Xarada.

Co-mi-té.

XARADA.

Ab la primera m' esclamo
 quan sofreixo un desgany,
 y l' aplico repetida
 á un subjecte aixelebrat.

Una y dos busca que ho sigui
 la noya que has d' estimar,
 mes no la busquis segona
 nombrada dos cops plegats;
 y aixis desde ara desitjo,
 perque soch bon federal,
 que la teva dona tingui
 la tersa ab felicitat.
 Y si algun cop cau malalta
 no l' apuris com molts fan,
 danli la quarta á tot' hora,
 perque fora un disbarat.
 En fi, deixantnos de donas
 y parlant un poch mes alt,
 dech dirte que lo meu tot
 es apellido *gastat*,
 que tothom del mon coneix:
 are es molt d' actualitat.

La solució, per suposat, dissapte.

ANUNCIS.

LA PASSIÓ POLÍTICA.

TRAGI-COMEDIA SATÍRICA É HISTÓRICA EN QUATRE ACTES
 Y CINZE QUADROS.
 estrepitosament aplaudida en lo Teatro dels Camps
 Elíseos.

Un quadern en quart de 32 planas á duas
 columnas ab un grapat de ninots y ab totes las
 campanillas.

Preu 2 rals.

En la llibreria de Lopez, Rambla del Mig,
 núm. 20 y demés principals de Barcelona.

S' envian també pel correu mediant l' envió
 de cinch sellos de franqueig.

Imprenta de la V. é H. de Gaspar.—Ataulfo, 14

J. Lopez, editor.